

Η ΛΥΓΕΡΗ

Συνέχεια· ἴδι α. 870

Οὕτω, μεμφιμοιροῦσα καὶ ὑποκλαίουσα ἔλαβε τὰς ὑδρίας καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελπίς. Αἶφνης εἰς τὴν καμπὴν τῶν βάτων διέκρινε μακρόθεν τὸν Βρανᾶν ἐρχόμενον μετὰ τοῦ ἵππου του ἐκ τῆς ἐξοχῆς. Δόξα σοι ὁ θεός!

— Τράβα 'μπροστὰ κ' ἔφθασα· εἶπε πρὸς τὴν παιδίσκην.

Καὶ στρέψασα γύρω ἐταστικὸν βλέμμα ἐκρύβη σπεύδουσα ὑπὸ τὴν συκὴν τοῦ Πλεῦρου. Ἡ συκὴ αὕτη ἐφυτεῦθη πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν· εἶνε γιγαντιαία μὲ κλάδους πίπτοντας κάτω μέχρι τοῦ ἑδάφους καὶ σχηματίζοντας πυκνὸν θόλον ὑπὸ τὸν ὁποῖον δύναται ἀσφαλῶς νὰ κρυβῇ δεκάς ἀνδρῶν. Ἀντιθέτως ὁμως πρὸς τὸν ὄγκον αὐτῆς καμνεὶ καρπούς μικροτάτους, σχεδὸν ὡς λεπτοκάρυα, μετατρέποντας τὸ βαθυπράσινον χρῶμα των εἰς κεχριμπάρειον καὶ ζηλευτὸν χρῶμα κατὰ τὸν νοέμβριον καὶ δεκέμβριον. Ἀλλ' οὔτε ὁ σπάνιος καρπὸς οὔτε ἡ βαθεῖα σκία τῆς εἶνε ἱκανὰ νὰ φυγαδεύσουν τὸν δεισιδαίμονα φόβον τῶν χωρικῶν. Διότι ἡ συκὴ αὕτη εἶνε στοιχειωμένη. Πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν, ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀκόμη, γραῖα τις ἔρριψεν εἰς τὴν ῥίζαν τῆς μικροῦ ἀθαπτιστον παιδίου, καρπὸν ἀθεμίτου ἔρωτος. Τὸ παιδίον ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ἐκεῖ ἐκ τοῦ ψυχους καὶ τῆς πείνης, οἱ σκύλοι δὲ καὶ οἱ χοῖροι τῆς γειτονίας ἐξετέλεσαν καταλλήλως τὴν ταφὴν του. Ἐκτοτε ὁμως μέχρι σήμερον ἀκούονται ἐκεῖ κατὰ τὰς νύκτας καὶ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας τῶν καλοκαιριῶν, κλαυθμυρισμοὶ ἀδιακόποι. Οἱ ἐλαφροσκιωτοὶ, οἱ ἔχοντες τὸ προνόμιον νὰ βλέπουν τὰ φαντάσματα, λέγουν ὅτι συναντῶσι συχνάκις ἐκεῖ τὸ στοιχεῖο τοῦ παιδίου, μικρὸν βρέφος ἐν σπαργάνοις, εἴτε μικρὸν τουρκόπουλον γυμνὸν μ' ἓνα φεσάκι μόνον ἐπὶ κεφαλῇς ἢ σπιθαμιαῖον ἀράπην μὲ φωσφορίζοντας ὀφθαλμούς καὶ λευκαζοντας ὀδόντας

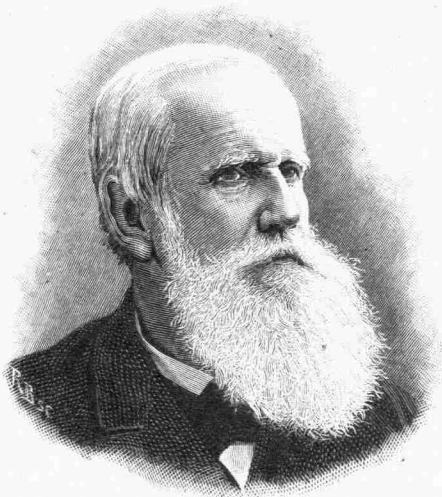
μεταξὺ ἐβενόχρου μορφῆς. Διὰ τοῦτο οἱ χωρικοὶ ἀποφεύγουν τὴν σκίαν καὶ παραιτοῦσι τοὺς καρπούς τῆς, ὡς φθοροποιούς.

Καὶ ἡ Ἀνθὴ δὲν θὰ ἐπήγαινε ποτὲ ἐκεῖ δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ ἀνάγκη ὁμως ἵνα ἴδῃ καὶ ὑμιλήσῃ εἰς τὸν Γεώργιον καὶ ὁ φόβος μήπως φωραθῇ εἰς τοῦτο ὑπὸ τινος ὤθησαν αὐτὴν ἐκεῖ, ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς κλάδους, ὅπου ἀνέμενε τρέμουσα μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— Νὰ μὴ σ' εἶδε κανεὶς, ἠρώτησεν εὐθύς τοῦτον ἐπισημένῃ.

— Ὅχι· ποῖός θές νὰ μεῖ ἰδῇ;

Ὁ Βρανᾶς ἀπήντησε συνωφρυνμένος, μὴ θέλων νὰ τὴν ἀτενίσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τῷ ὄντι ἔφερε βαρεῖαν τὴν ὕβριν τῆς προτεραίας ὁ νέος. Ἡ εὐγενὴς ψυχὴ του, ὅπως ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, ἦτο κ' ἐν τῷ ἔρωτι ἀπροσποίητος, ἄκαμπτος, εὐθὺ βαίνουσα εἰς τὸν σκοπὸν. Εἰς ἐλεύθερον

ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ

ὀρίζοντα ζήσας καὶ ἀνατραφεὶς, μὴ κυκλωθεὶς ἀπὸ μεμφιμοιρίας γραιδίων καὶ κουταπονηρίας γερόντων, μόνος μετὰ τῆς μητρὸς του, τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἤκουε τὰς φλυαρίας, ἤξευρεν ἐλεύθερα καὶ τὰ αἰσθήματα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐγνώριζε τὸν ἑλεγχον εἰς τὸν ὁποῖον ὑποκινεῖται ὅλοι εἰς τὰς μικρὰς κοινωνίας, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ἀλλ' ἑθεώρει ὅτι διὰ πάντα ἄλλον ἦτο οὗτος παρὰ δι' αὐτόν. Τὸ ἀλογάκι καὶ τὸ κάρρον του τὰ εἶχε· τὴν μαννούλα του τὴν εἶχε· εἶχε ἓνα σπιτάκι πατρικὸν διὰ νὰ μένῃ, στιβαροὺς βραχιόνες νὰ δουλεύῃ καὶ δὲν εἶχε χρέος οὐδὲ πεντάραν. Τίμιος ἦτο, εἰλικρινὴς ἦτο, ὥστε νὰ βασιζῶνται ὅλοι εἰς τὸν λόγον του καὶ ὄχι εἰς τὰς κακολογίας τῶν ἄλλων. Εἶχε καὶ τὴν ἀγάπην του, ἀγνήν, ἀληθῆ ἀγάπην, περὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς ὁποίας δὲν ἀμφέβαλλεν αὐτός καὶ δὲν ἔδιδε τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβαλλῇ καὶ κανεὶς ἄλλος. Εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι μίαν